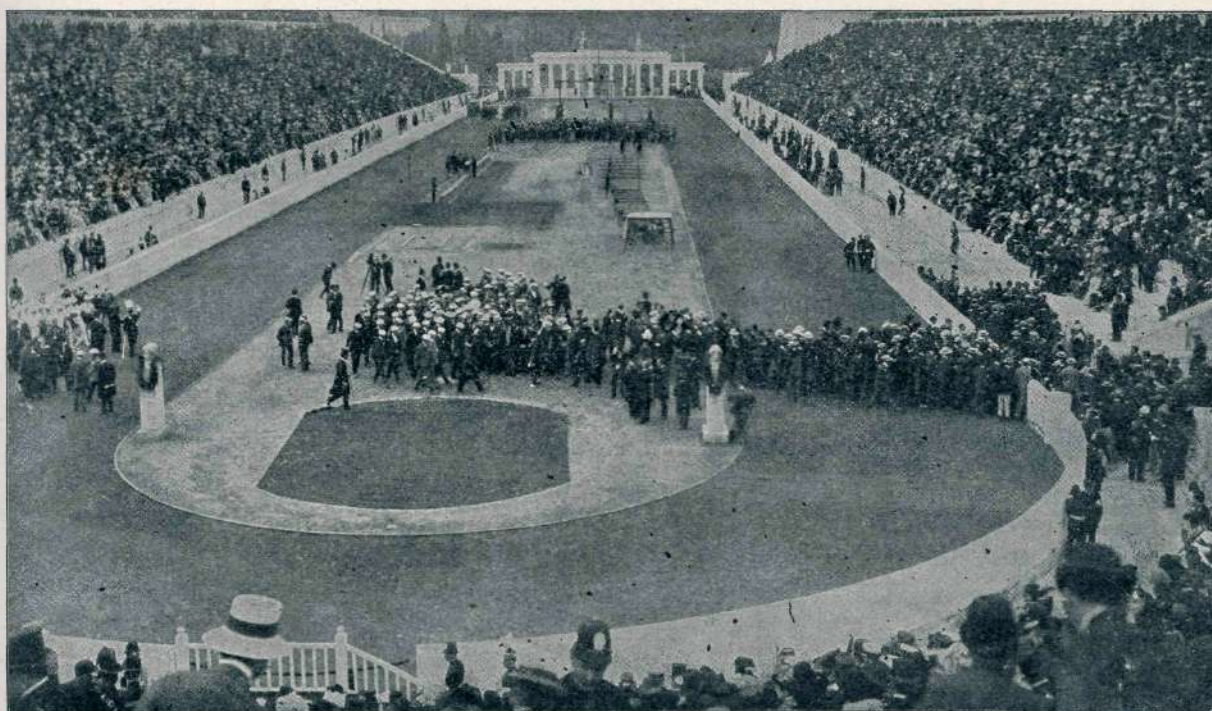

Do njega ni mogla, pa zvesti sel je prenašal poročila od sestre do brata. Zastrazena, zaprta od moža, katerega je zaničevala, je hrepenela Jelena po svobodi. Mož jo je silil, da prestopi k veri lažipreroka, najel je muftija, ki naj izruje od matere zasejano, skrbno negovano cvetlico prave vere otrokom iz srca Zaničevan, jo je mučil s svojo ljubeznijo. Sramotno je bilo življenje Jelenino — želela je smrti. Rotila je brata, naj reši vsaj duše otrok — ker bi videla svoje najdražje raje mrtvo, nego poturčeno.

družbo. Kakor volcje so se skrivali hajduki po jamah. Tam je obsodil v svečani seji Radivoj, prejšnji sodnik Bosne, vse izdajalce v smrt.

Mesto Radivojeve glave je dobil Ivo smrtno obsodbo v roke. Zavarovan z močno stražo, je čemel za zidom dvora. Bogvekdaj — je pobegnil z ženo in sinom iz Bosne. Kam, ni mogel izslediti Radivoj. Bržkone v Carigrad.

Šel bi do tja. Pa dobil je poročilo od sestre, naj se ne izpostavlja gotovi smrti,

OLIMPIJSKE IGRE V ATENAH.

Brat je okreväl. Okrog njega so se zbirali od ljudstva spoštovani, Turku strašni, brezdomni hajduki. Nežna, osemletna deklica je bila znala uiti očetu in je prihitela k stricu. Skrtil jo je varno pri neki zvesti družini in je čakal sestro, pripravljeno na beg. Skrinjico z njenimi dragocenosti, vrečico z zlati je prejel — sestro pa je zasačil Ivo . .

Izvedel je, da Radivoj še živi — da načeluje hajduški četi . . . Razpisal je nagrado na svakovo glavo, napravil gonjo na njegovo

zaradi Romane ne, ki bi ostala sama in prišla odpadniku v roke. Ona uide, pri priliki — pride . . . Čakal je in napadal s svojimi četniki Turke. In tožil je marsikater Turek, da „ga je namera namerila na viteza Vladmiroviča Radivoja“. Pa prišel je dan smrtnih muk.

Preganjaj je turško četo. Na pepelu njihovega tabora so našli truplo fantiča, ožganega obraza in las.

Pokazali so ga Radivoju. Kriknil je le-ta v divji bolesti: — Trupelce je bilo odeto